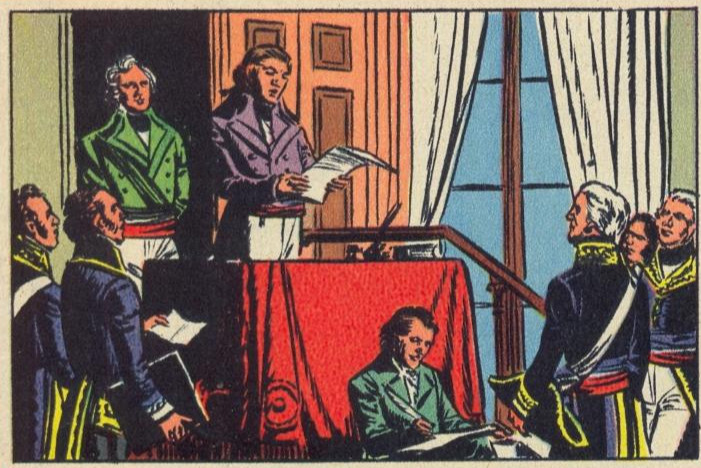

HET CONSULAAT

SEDERT 1789 had Frankrijk dus vier regimes gekend in de tijd van tien jaar : de Legislative (Wetgevende Vergadering), de Conventie, het Directoire en het Consulaat. De Franse Revolutie eindigt hier. Op het ogenblik dat Bonaparte aan het bewind kwam, zou de Revolutie datgene wat ze in het binnen- en in het buitenland gewonnen had verstevigen, versterken, stabiliseren en organiseren. Bonaparte was een groot veldheer en een groot staatsman.

1. — DE WETGEVENDE MACHT

DE wetten zouden gemaakt worden door drie assemblées. Er was de Conseil d'Etat (staatsraad) om de wetten te bestuderen, het Tribunat om ze te bespreken en het Corps Législatif (het wetgevend corps) — men noemde hen de driehonderd stommen — om ze in stilte te stemmen. Sommige leden van deze drie hoge vergaderingen waren verkozen door een kiezerscorps uit de burgerij gehaald. Men kon echter zeggen, dat zij praktisch benoemd werden door de Eerste Consul!

2. — DE UITVOERENDE MACHT

DE uitvoerende macht lag in handen van drie consuls, maar in feite besliste de Eerste Consul alleen en oppermachtig. Hij benoemde de ministers, de ambassadeurs, de officieren, de ambtenaren, de rechters of... dankte ze af! Hij benoemde ook de leden van de vierde vergadering, de Senaat. Al de namen uit het antieke Rome duiken weer op: consuls, tribunen, senatoren. Deze laatsten waren er mee belast de grondwet te doen eerbiedigen. Een hiërarchie van prefecten (in Frankrijk gouverneur van een departement), onderprefecten en burgemeesters kropen aan de voeten van Bonaparte. Lodewijk XVI was nooit zo oppermachtig geweest!

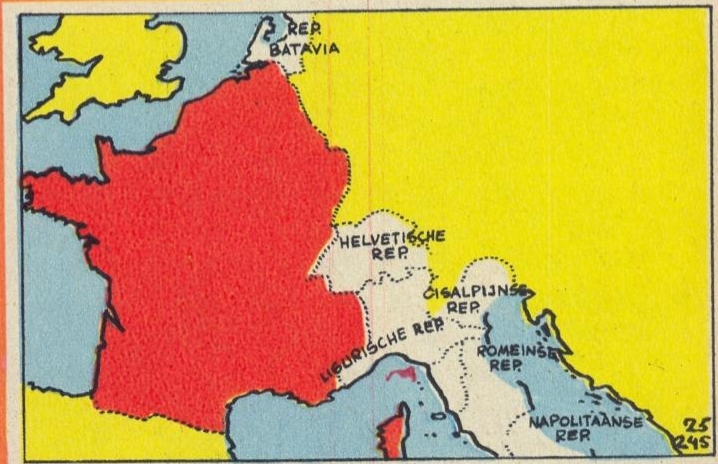

3. — DE OORLOG

MAAR het was oorlog en Napoleon had niet vaak de gelegenheid om zijn roodfluwelen uniform van consul te dragen. Hij moest drie vijanden verslaan: Rusland, Oostenrijk en Engeland. Rusland was reeds overwonnen. Terwijl Bonaparte uit Egypte terugkeerde, had Massena de Russen onder het bevel van generaal Soevorof verslagen te Zürich en hij had ze doorheen de passen van de Sint-Gothard achtervolgd.

4. — ZOALS HANNIBAL...

LANGS de Grote Sint-Bernard trok Bonaparte de Alpen over. Op 20 mei 1800 stond hij in de Po-vlakte en op 14 juni raakte hij te Marengo slaags met het Oostenrijks leger. Het scheelde geen haar of hij werd verpletterd! Hij had zijn troepen te zeer verspreid en hij had nog slechts 19.000 soldaten tegenover 40.000 Oostenrijkers in het vuur te werpen. Hij moest wijken toen Desaix op het toneel verscheen met versterking. Desaix begreep, haalde zijn uurwerk te voorschijn en zei: « Het is nog geen drie uur... » Toen werd hij door een kogel in de borst getroffen en viel dood neer. De Oostenrijkers werden door Bonaparte verslagen te Marengo en door Moreau te Hohenlinden. Zij sloten vrede.

5. — DE VREDE VAN AMIENS

ENGELAND verloor er de moed bij. Een zeldzaam felt! William Pitt moest ontslag nemen en op 25 maart 1802 werd de vrede van Amiens getekend. Frankrijk behield zijn veroveringen. Het had zich omringd door een gordel van federatieve republieken: de republiek Batavia (Nederland), Helvetia (Zwitserland), de Ligurische republiek (Genua), de Cisalpijnse republiek (Milaan), de republiek van Napels, de Romeinse republiek (Rome). De populariteit van Bonaparte grensde aan... afgoderij! Hij besloot er van te profiteren!

(Wordt voortgezet.)